

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΜΑ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2601

Κυρ. Τελώνου & Φαρισαίου (Β' Τιμ. 3,10-15)
25 Φεβρουαρίου 2024

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τὸ κήρυγμα τοῦ Παύλου

«Τέκνον Τιμόθεε, παρηκολούθηκάς μου τῇ διδασκαλίᾳ...» (Β' Τιμ. 3,10)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἀρχίζει ἡ ἀγία περίοδος τοῦ **Τριωδίου**. Ἀρχίζει μὲ τὴν κραυγὴ τοῦ Τελώνου «Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῶ ἀμαρτωλῶ» (Λουκ. 18,13), καὶ τελειώνει μὲ τὸ προανάκρουσμα τοῦ θριάμβου τὸ πρῶτὸ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου «Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνων τὴν γῆν...» (Ψαλμ. 81,8).

Θὰ ρίξουμε ἓνα βλέμμα στὴν ἀποστολικὴ περικοπὴ τῆς ἡμέρας (βλ. Β' Τιμ. 3,10-15). Εἶνε μία προτροπὴ ὄχι μόνον πρὸς τὸν Τιμόθεο, ἀλλὰ δι' αὐτοῦ καὶ πρὸς ὅλους τοὺς ἐπισκόπους καὶ πατριάρχας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀπλοὺς Χριστιανούς. Ἀπὸ τοὺς ἕξι στίχους τῆς μόλις ποὺ θ' ἀγγίξουμε τὸν πρῶτο, ποὺ λέει: «Τέκνον Τιμόθεε, παρηκολούθηκάς μου τῇ διδασκαλίᾳ» (βλ. 3,10).

Ἄλλὰ γιὰ νὰ καταλάβουμε τὴν περικοπὴ καὶ τὸν στίχο αὐτόν, πρέπει νὰ γνωρίζουμε τὸ ἱστορικὸ πλαίσιο καὶ τὶς **συνθήκες τῆς ζωῆς τοῦ ἀποστόλου**, ὑπὸ τὶς ὁποῖες ἔγραφε.

***

Νοερῶς, ἀγαπητοί μου, ἂς διασχίσουμε τοὺς αἰῶνες καὶ ἂς σταθοῦμε στὴ Ῥώμη, τὴν πρωτεύουσα τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, τὸ ἔτος 67 μ.Χ.. **Στὸ θρόνο καθόταν ὁ Νέρων**, ποὺ χαρακτηρίστηκε ὡς «τὸ ἐστεμμένο κτῆνος», ἀνθρωπόμορφο θηρίο, ἀντίχριστος τῆς Ἀποκαλύψεως. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του κηρύχθηκε ἀπηνῆς διωγμὸς κατὰ τῶν πιστῶν· θάνατος στοὺς Χριστιανούς! Οἱ φυλακὲς γέμισαν μελλοθανάτους. Στὰ θηρία! φώναζαν οἱ φανατικοὶ εἰδωλολάτρεις καὶ τὸ ἀμφιθέατρο βαφόταν ἀπὸ αἷμα. Τὶς νύχτες ἐκεῖνες τῶν ὀργίων τῆ Ῥώμης φώτιζαν ὄχι δαδιὰ ἀπὸ ξύλα ἀλλὰ κορμιὰ μαρτύρων, ποὺ καίγονταν βουτηγμένα σὲ πίσσα. Καὶ ἂν πηγαίναμε **στὶς φυλακές**, μεταξὺ τῶν καταδίκων μελλοθανάτων θὰ βρίσκαμε καὶ **τὸν ἀπόστολο Παῦλο**, γιὰ δευτέρη φορὰ κρατούμενο ἐκεῖ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα περιμένε τὸ τέλος.

Τί ἀντίθεσι! ὁ οὐράνιος ἄνθρωπος στὴ φυλακὴ, τὸ στεφανωμένο κτῆνος στὴν ἐξουσία· ὁ Παῦλος στὰ δεσμά, ὁ Νέρων στὸ θρόνο. Ἦταν ἄραγε ὁ Νέρων εὐτυχισμένος; Κόλασι εἶχε μέσα

του ὁ δύστυχος. Καὶ ἦταν ἄραγε ὁ Παῦλος δυστυχισμένος; Εὐτυχέστερος στὸν κόσμον δὲν ὑπῆρχε. Παράδεισο εἶχε στὸ κελλί του· εἶχε κάνει τὸ χρέος του, εἶχε τὴ συνείδησί του ἀναπαυμένη. Ἐπὶ μία εἰκοσαετία σὰν χρυσάετος κατὰ τὸν ἱερό Χρυσόστομο διέτρεξε Ἄνατολὴ καὶ Δύσι, καὶ τώρα περιμένει «τὸν στέφανον τῆς δικαιοσύνης» (Β' Τιμ. 4,8).

Τὶς τελευταῖες αὐτὲς στιγμὲς του σὰν ταινία περνᾶει μπροστὰ του ὅλη ἡ περιπετειώδης ἀποστολικὴ ζωὴ. Θυμᾶται τὶς πόλεις ποὺ ἐπισκέφθηκε, τὶς ἐκκλησίες ποὺ ἴδρυσε, τοὺς Χριστιανούς ποὺ κατήχησε, τοὺς διωγμούς, τὶς περιπέτειες, τοὺς κινδύνους ποὺ πέρασε. Θυμᾶται πρὸ παντὸς τοὺς ἐκλεκτοὺς συνεργάτες του, ἄντρες καὶ γυναῖκες, τὸ ἐπιτελεῖο μὲ τὸ ὁποῖο ἔδωσε τὶς μάχες γιὰ τὸ θρίαμβο τοῦ Ἐσταυρωμένου. Μεταξὺ δὲ τῶν ἐπιτελῶν του ἦταν καὶ ὁ **Τιμόθεος**. Τὸν εἶχε ἐγκαταστήσει πρῶτον ἐπίσκοπο Ἐφέσου (αὐτὸς ἔμελλε νὰ τελειώσῃ τὴ ζωὴ του μαρτυρικῶς, πρωτοστάτης σὲ συλλαλητήριον ἐναντίον καρναβαλικῶν ἐκδηλώσεων καὶ ὑπογράφοντας μὲ τὸ αἷμα του τὴ μαρτυρία κατὰ τῶν αἰσχροτήτων ἐκείνων). Τοῦ γράφει λοιπὸν ὁ Παῦλος: «Τέκνον Τιμόθεε, παρηκολούθηκάς μου τῇ διδασκαλίᾳ»· εἶδες, παιδί μου, τὴ ζωὴ καὶ διαγωγή μου, ἀκολούθησες τὴ διδασκαλίᾳ μου.

Ἄλλὰ **ποιὰ ἦταν ἡ διδασκαλία τοῦ Παύλου;** Ἦταν διδασκαλία ὅπως ἐνὸς ῥήτορος, ποιητοῦ, κοινωνιολόγου, ἀνθρωπιστοῦ...;

Ὁ Παῦλος, ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἄνδρες τῆς ἀνθρωπότητος, μιὰ μεγαλοφυΐα, χαρακτηρίστηκε ὡς «πρῶτος μετὰ τὸν Ἐνα» – ἂν καὶ τὸ «πρῶτος μετὰ τὸν Ἐνα» ἀνήκει ὄχι στὸν Παῦλο ἀλλὰ στὴν Παναγία. Ὁ ἰσάγγελος Παῦλος δίδαξε πράγματα μεγάλα καὶ ὑψηλά, ἀλλὰ ἡ διδασκαλία του καλύπτει καὶ ὅλα τὰ ἐπίγεια προβλήματα. Δίδαξε π.χ. περὶ ἐργασίας (σκεφτήτε ὅτι, παρὰ τὴν ἀθεία τοῦ κομμουνισμοῦ, ῥητὸ δικό του, τὸ «*Εἴ τις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι, μηδὲ ἐσθιέτω*» (Β' Θεσ. 3,10), εἶνε χαραγμένο στὸ Κρεμλίνο). Δίδαξε ἀκόμη περὶ κυρίων, περὶ δούλων, περὶ πλοῦτου,

περὶ ἀνδρῶν, περὶ γυναικῶν, περὶ γάμου, περὶ ἀρχόντων, περὶ κράτους, περὶ ἐξουσίας... Ἄλλ' αὐτὰ δὲν εἶνε ἡ βαθύτερη διδασκαλία του. Ἄν παριστάναμε ὅλη τὴ διδασκαλία του μὲ ἓνα κύκλο, αὐτὰ εἶνε ἡ περιφέρειά του. Καὶ **τὸ κέντρο ποιό εἶνε;** Ὁ ἄξονας, γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖο στρέφεται ἡ διδασκαλία τοῦ Παύλου, ἔχει δύο πόλους· ὁ ἓνας εἶνε **ἡ πτώσις** καὶ ὁ ἄλλος **ἡ ἀνάστασις** τοῦ ἀνθρώπου. Θὰ χρειάζονταν χρόνος καὶ χάρισμα λόγου γιὰ νὰ σὰς πῶ τί σημαίνει πτώσις καὶ τί σημαίνει ἀνάστασις τοῦ ἀνθρώπου. Μὲ λίγα λόγια ὅμως λέω τὰ ἐξῆς.

Ὁ ἄνθρωπος κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο, ἀπὸ τὸ ὕψος στοῦ ὁποῖο τὸν ἔθεσε ὁ Θεὸς πλάθοντάς τον «*κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσίν*» του (Γέν. 1,26), **ἔπεσε· καὶ ἀκούγεται ἡ κραυγὴ του** ὀδυνηρῆ. Ὁ Δαυὶδ θρηνεῖ· «*Ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου*» (Ψαλμ. 50,7). Ἄλλοῦ λέει· «*Ἀνθρωπος ἐν τιμῇ ὦν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς*» (Ψαλμ. 48,13,21). Καὶ ὁ προφήτης Ἡσαΐας λέει· «*Ὡ τάλας ἐγώ*», εἶμαι ἀκάθαρτος, μὲ χεῖλη ἀκάθαρτα, καὶ ζῶ ἀνάμεσα σὲ λαὸ ἀκάθαρτο· πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἰδῶ τὸν Κύριο σαβαώθ;» (Ἠσ. 6, 5). Αὐτὴ εἶνε ἡ κραυγὴ γιὰ τὴν πτώσι τοῦ ἀνθρώπου.

Ποιός θὰ τὸν σώσει; ἡ τέχνη, ἡ φιλοσοφία, ἡ ἐπιστήμη; **Ὅλα δοκιμάστηκαν καὶ ἀπέτυχαν** ν' ἀναχαιτίσουν τὴν πλημμυρίδα τῆς πλάνης καὶ τῶν παθῶν. Καὶ ὁ Παῦλος ἐναγωνίως λέει στὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολή· «*Ταλαίπωρος ἐγώ ἄνθρωπος· τίς με ρύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;*» (Ῥωμ. 7,24).

Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ἦταν δυνατόν νὰ σωθῆ ὁ μόνος του, δὲν θὰ ἐρχόταν στὸν κόσμον ὁ Χριστός. Κατὰ τὸν μέγα Ἀθανάσιον, τὸ τραῦμα του ἦταν ἀνίατο. Καὶ ὅπως ὅταν ὁ ἀσθενὴς ἐξαντληθῆται ὁ γιατρὸς κάνει μετὰγγισι αἵματος, ἔτσι καὶ ἡ ἀνθρωπότης ὀλόκληρη ἔμοιαζε μὲ βαρεῖα τραυματισμένο ποῦ παλεύει μὲ τὸ χάρο κ' ἔχει ἀνάγκη μετὰγγισεως αἵματος, ἀγνοῦ ἀμόλυντου ζωογόνου. Καὶ τὸ αἷμα αὐτό, ποῦ κάθε ρανίδα καὶ ἡλεκτρόνιό του ζυγίζει καὶ ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὸ σύμπαν ὀλόκληρο, εἶνε **τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ**. Ὅταν, ἀδελφοί μου, ὁ ἴδιος μᾶς καλῆ λέγοντας «*Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες· τοῦτό ἐστι τὸ αἷμά μου...*» (Ματθ. 26,27), δὲν τὸ νιώσαμε· **μᾶς κάνει μετὰγγισι αἵματος**· ὄχι ἀνθρωπίνου, ἀλλὰ «*τιμίου αἵματος ὡς ἀμνοῦ ἀμώμου καὶ ἀσπίλου*» (Α' Πέτρ. 1,19). Αὐτὸ τὸ αἷμα, ποῦ ἔπεσε μέσα στὶς φλέβες τῆς ἀνθρωπότητος, τῆς χάρισε τὴν σωτήριον δύναμι ποῦ ὁ Παῦλος ὀνομάζει **χάριν**. Σωθήκατε, λέει, ὄχι διὰ τῶν ἔργων τοῦ Νόμου, ὄχι μὲ φαρισαϊκὲς διατάξεις, ὄχι μὲ φιλοσοφία ἢ τέχνη, ἀλλὰ «*χάριτί ἐστε σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως*» (Ἐφ. 2,5,8) εἰς Ἰησοῦν Χριστὸν ἐσταυρωμένον.

Νὰ τὸ κέντρο, νὰ ὁ ἄξονας τῆς διδασκαλίας τοῦ Παύλου. Ὅχι τ' ἄλλα ποῦ θέλουν διάφοροι νὰ προβάλλουν. «Ἐμεῖς», λέει ὁ Παῦλος, κηρύττομεν «**Χριστὸν ἐσταυρωμένον, ... Θεοῦ δύναμι καὶ Θεοῦ σοφίαν**» (Α' Κορ. 1,23-24). Καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Παύλου δὲν διαφέρει ἀλλὰ ταυτίζεται μὲ τὴ διδασκαλία τῶν ἄλλων ἀποστόλων.

* * *

Ἡ φωνὴ τοῦ Παύλου, ἀδελφοί μου, διασχίζει τοὺς αἰῶνες, φτάνει καὶ ὡς ἐμᾶς. Διότι κ' ἐμεῖς εἴμαστε τέκνα του· τέκνα τοῦ Παύλου, ὄχι τοῦ Μάρξ, τοῦ Λένιν, τοῦ Φρόντ, τῶν ὑλιστῶν καὶ ἀθέων. **Παιδιὰ τοῦ Παύλου εἴμαστε**, διότι αὐτὸς ἦρθε καὶ κήρυξε στὴν Ἀκρόπολι τῶν Ἀθηνῶν τὸν «ἄγνωστο Θεό» (Πράξ. 17,23) καὶ μᾶς κάλεσε στὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ. Καὶ πρὸς ἐμᾶς λοιπὸν λέει· Λαὲ τῆς ὀρθοδόξου Ἑλλάδος, «*παρηκολούθηκάς μου τῆ διδασκαλία*».

Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες, ἀκούσατε τοὺς διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας, ἀρχαίους καὶ νεωτέρους· τὸν Παῦλο, τὸν Πέτρο, τὸν Ἀνδρέα, ἀλλὰ καὶ τὸν Κοσμᾶ τὸν Αἰτωλό. Ἡ διδασκαλία τους **εἶνε ἴδια μὲ τὴ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ**, ποῦ πρῶτος ἔφερε τὸν οὐράνιον σπόρον τῆς ἀληθείας στὴ γῆ· εἶνε ἡ διδασκαλία τῶν ἀποστόλων, τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, τῶν τοπικῶν καὶ οἰκουμενικῶν Συνόδων. Εἶνε ἡ «**ὕγιαίνουσα καὶ ἀδιάφθορος διδασκαλία, ὁ ὕγιης καὶ ἀκατάγνωστος λόγος**» (Α' Τιμ. 1,10· 6,3. Β' Τιμ. 1,13· 4,3. Τίτ. 1,9· 2,1,8). Ὁ φυσικὸς ἥλιος μπορεῖ μιὰ μέρα νὰ σβῆσῃ· ἡ ὀρθόδοξος διδασκαλία ὅμως θὰ παραμείνῃ πάντοτε, εἰς αἰῶνας αἰώνων, ὡς ἥλιος φωτίζων, θερμαίνων, ζωογονῶν, τὴν πατρίδα καὶ τὸν κόσμον ὀλόκληρο.

Ζοῦμε, ἀδελφοί μου, σὲ ἡμέρες φοβερές· διδασκαλίες ποικίλες ἀκούγονται, **διδασκαλίες δαιμονιώδεις** μασόνων, ῥοταριανῶν, ἀθέων, ἀπίστων..., ποῦ σὰν τελώνια, σὰν φανταχτερὰ πνεύματα ἀνέρχονται. Ἄς μιμηθοῦμε τὴν εὐφυΐα τοῦ Ὀδυσσεῆ, ποῦ γιὰ νὰ γλυτώσουν ὅταν περνοῦσαν ἀπὸ τὸ νησὶ τῶν Σειρήνων διέταξε τοὺς ναῦτες του νὰ φράξουν τ' αὐτιά τους μὲ κερὶ ὥστε νὰ μὴν ἀκοῦνε τὰ δελεαστικὰ τραγούδια τους, ἐνῶ ὁ ἴδιος δέθηκε στοῦ καταρτί τοῦ πλοίου, καὶ ἔτσι σώθηκαν. Νὰ δεθοῦμε κ' ἐμεῖς στοῦ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, στοῦ ἐσταυρωμένου Ἰησοῦν, καὶ νὰ φράξουμε τ' αὐτιά μας στὶς δαιμονικὲς διδασκαλίες ποῦ διαδίδονται. Μὴν ἀκοῦμε τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον τὴ διδασκαλία τοῦ Παύλου, τῶν ἀποστόλων, τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, τῶν τοπικῶν καὶ οἰκουμενικῶν Συνόδων· καὶ τότε ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τῶν ἁγίων θὰ εἶνε μαζί μας, φυλάττοντας τὴν πίστι μας ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, χωρὶς τὴν ὁποία δὲν μποροῦμε νὰ ζήσουμε. «*Χάριτί ἐστε σεσωσμένοι*» (Ἐφ. 2,5,8) ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**